

Etern sub albastru

Daniel Vișan-Dimitriu

Mă-mbie spre o lume sălbatică și rece
poteca adâncită în pătura de nea
din care, când o voce i-a poruncit să stea,
nici Timpul cel puternic n-a îndrăznit să plece.

A-ncremenit sub arbori ce i s-au pus ca strajă,
păzindu-i nemișcarea cu sulite spre cer
și cu priviri de gheață din ochi sclipind a ger,
în așteptarea celei ce-a pus pădurii vrajă.

Durerea lui mă cheamă, tăcerea lui îmi plânge,
iar frigul nu pătrunde, când sufletul mi-e scut,
în gândul cel fierbinte, căci totul e-n trecut
iar temeri de-altădată, acum le pot înfrânge.

Cărarea ce-mi apare mă poartă peste ceturi
spre inima pădurii, prin albul de Infern,
și merg cu-nfrigurare pe clipe ce se-aștern
din Timpul prins în lumea cumplitelor înghețuri.

Ajung. E-acolo-aceea, m-așteaptă cu răbdare
ea, care-a-nvins destinul năvalnicului Timp.
Îmi pare că privirea-i a altui anotimp,
căci e atât de caldă, sfioasă, visătoare,

-Te-aștept demult - îmi spune, c-o mângâiere blândă,
încât, în jur, copacii se scutură de ger,
tu ești iubirea care, în viața de sub cer,
să n-o găsesc, el, Timpul, mi-a aruncat osândă.

Eram uniți în vremea când sufletele noastre
își îplineau iubirea în vastul Univers,
oprindu-se, adesea, din nesfârșitul mers,
doar ca să mai admire planetele albastre.

Și tocmai în acestea, în lumile visate,
o viață, doar, acolo, ca oameni să trăim,
plăcerea și durerea ca ei să o simțim,
ne-a interzis-o veșnic: "Acolo, nu se poate!"

De-aceea, veșnicia, cât îmi va sta-n putere,
legată o voi ține și, de va fi să vii,
să-mi simți sărutul tandru, pereche să îmi fii,

vom ști, în nemurire, ce-nseamnă mângâiere.

-Ți-am auzit chemarea, dar lumea muritoare
mi-a șters din amintire tot ceea ce am fost
și mi-a lăsat iubirea, sub ceruri, singur rost:
să te găsesc și singur să nu mai fiu sub Soare.